

YLÄSALI

2013 1

Tervehdys Tukholman Suomalaiselta Adventtiseurakunnalta

Ei

kuitenkaan
minun tahtoni
mukaan,
vaan sinun

YLÄSALI

2013 - 1

Tukholman Suomalaisen
Adventtiseurakunnan
uutis- ja yhteyslehti

Osoite

YLÄSALI-lehti
Olof Palmes
gata 25, 3 tr
111 22 Stockholm

Pankkiyhteys

Stockholms finska
adventförsamling
Plusgiro
19 46 61-5

Sähköposti

falcoprofil@bredband.net

Toimituskunta

Ari Laitinen
08-756 80 48
Vieno Piironen
0171-534 02
Riikka Jääskeläinen
riikkajaa@hotmail.com
Sinikka Mäkipvierikko
falcoprofil@bredband.net
Aram Mäkipvierikko
falcoprofil@bredband.net

Taitto

Sinikka Mäkipvierikko

Kansikuva:

”KRISTUS GETSEMANESSA”
(tekijä ei tiedossa)
Bode-museo, Berliini
Valokuvannut
Aram Mäkipvierikko

Teksti

Mark. 14:36

Kotisivu:

www.ylasali.se

Kevätiloa & toivoa!

Kevät (sitten kun se tulee) tuo pimeän mullan uumenis-
ta esiin mitä moninaisimpia muotoja, värejä ja tuoksuja.
Ihmismielessä valo herättää toivon: Tästä vielä selvitään.
Kun jokainen korjaa muuria oman pätkänsä, lakaisee
katua oman talonsa kohdalta, se hyödyttää vääjäämättä
myös kokonaisuutta. Samoin jokainen pieni lahjanne on
edesauttanut Yläsali-lehden toteutumista. Suuri kiitos siis
joka ainoalle – osallistumistavasta riippumatta!

VANHA KILPAILU YS 2012-4

Kysymme: Mitä ”työkalua” Hyvä Paimen käyttää ja mi-
hin lampaiden ohjattavuus perustuu?

Vastaus: Työkaluna on *ääni*, ja lampaat seuraavat,
koska *tuntevat* Paimenensa *äänen* (Joh. 10:3,4).
Onnittelut jälleen *Kaarina Niemiselle!*

UUSI KILPAILU YS 2013-1

Lasarus, Martan ja Marian veli, sairastui juuri kun Jeesus
oli kaukana Jordanin toisella puolella. Vielä viestin saa-
tuaankin Jeesus viivytteli, niin että Lasarus ehti kuolla.

Kysymys: Miksi Jeesus sanoi olevansa ”iloinen”, ettei
ollut ajoissa paikalla parantamassa ystäväänsä?

Vihjeeksi: Luku Johanneksen evankeliumin keskivai-
heilta. **Vastaa** 31.5.2013 mennessä: YLÄSALI-lehti,
Olof Palmes gata 25, 3 tr, 111 22 Stockholm
Sähköposti: falcoprofil@bredband.net

”Nyt on teidän hetkenne”

”Miehet, joiden käsissä Jeesus oli, pilkkasivat ja löivät
häntä. He peittivät hänen silmänsä ja sanoivat: ’Profetoi
nyt! Kuka sinua löi?’ Monella muullakin tavalla he herja-
sivat häntä” (Luuk. 22:63-65).

Jeesus oli raakojen miesten käsissä. Se mitä hänelle
tehtiin, maksimoi julkisen häpeän ja sisäisen hylätyksi
tulemisen tunteen. Mutta varmuus siitä, kuka hän oli ja
miksi hän oli olemassa sai hänet jättämään provokaatiot
omaan arvoonsa. Ilman vahvaa identiteettiä ja tietoisuut-
ta elämän tarkoituksesta ihailluinkin ihminen on henki-
sesti heitteillä.

Miten saada tarkoitus epäoikeudenmukaisuuteen, ki-
dutukseen, häväistykseen? Ensiksi: On turhaa etsiä tar-
koitusta, sillä pahuus ei kysele tarkoitusta, sitä harjoite-
taan, koska siihen pystytään. Toiseksi: Pahuuden tuoma

Syvempään

Tutustuin tässä hiljattain lainaamani kirjan välityksellä Ruotsissa 1914-1931 arkkipiispana toimineeseen **Nathan Söderblomiin**. Miten mielenkiintoinen ja monisärmäinen henkilö hän olikaan! Huomioni kiinnittyi erityisesti yhteen syvään kokemukseen hänen elämässään.

Vaikka hän oli papin poika, nuoruudessa monet epäilykset Raamattua ja yleensä uskoa kohtaan myllersivät hänen mielessään. Silloin eräs yksinkertainen talonpoikaisnainen – ymmärtäen Nathanin ahdistuksen – lainasi hänelle kirjasen *Usko ja armo*.

Nathan luki Johanneksen evankeliumin viittauksen siihen, miten Mooses ylensi käärmeen autiomaassa ja miten Ihmisen Poika ylennettäisiin samalla tavalla. Yhtäkkiä nuorelle Nathanielille kirkastui: Jeesuksen risti sai jotain todella suurta aikaan. Ihmisen tarvitsisi vain uskossa ja luottamuksessa kiinnittää katseensa ristiin. Tämä kokemus ei koskaan unohtunut Nathanin mielestä.

Ymmärrämmekö me omalla kohdallamme Kristuksen ristin merkityksen?

KUVALÄHDE: A. G.K. ELÄMÄKERRALLINEN RAPSOIDIA

”Kristuksen käsi, Rauhanpalmu” (yksityiskohta). Akseli Gallen-Kallelan lasimaalaus. Gallen-Kallelan Museo.

Onko tämä tosiasia saanut tulla henkilökohtaiseksi kokemukseksemme?

Pääsiäisen pääsisältö on Kristus ja hänen uhrikuolemansa. Omistakaamme uudelleen kohdallamme Joh. 3:16:n sanoma. Yhtykäämme lauluun *Syvempään, syvempään armosi virtahan!* *Syvempään, syvempään verehen Karitsan*, niin mekin voimme löytää saman armon ja rauhan kuin nuori Nathan Söderblom.

– Eeva-Liisa Vihermä

kärsimys on nähtävä sinä mikä se on – pimeyden työnä: ”Nyt on *teidän* hetkenne, nyt on pimeydellä valta” (Luuk. 22:53). Vastuu pahuudesta on tekijällä: ”Ihmisen Poika lähtee täältä juuri niin kuin hänen on määrä lähteä, mutta voi *sitä*, josta tulee hänen kavaltaajansa!” (Luuk. 22:22). Siis *tulee*. Prosessi tapahtuu tekijässä.

Kolmanneksi: Pimeys ei ole koko totuus. Sen *hetki* on *nyt*, mutta ei ikuisesti. Pimeyden valtanpitäjä tietää sen ja toimii hävinneen vihollisen raivolla (Ilm. 12:12).

Neljänneksi: Syyttömän kärsimys ei ole poikeus, vaan sääntö. Pahakaan ei tahdo tuntea itseään huonoksi, ja juuri hyvyys saa pahan itsensä sellaiseksi tuntemaan. Siis hyvät pois! Etenkin kristityt ovat ”koko maailman kaatopaikka, ihmiskunnan pohjasakkaa”... (1 Kor. 4:13).

– SM

KUVA: ARAM MÄKIVIERIKKO

”Kristus Getsemanessa” (yksityiskohta). Bode-museo, Berliini.

Onko Jumala liian kesy antaessaan kaiken lahjaksi – ilman meidän urotekojamme tai näyttöä kelpollisuudestamme?

Pelkäätkö hänen kunniansa puolesta, jos joku näkee hänet eri tavalla?

Millainen Jumala sinulle kelpaa?

”Maailmassa hän oli ---, mutta se ei tuntenut häntä. Hän tuli omaan maailmaansa, mutta hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan” (Joh. 1: 10,11).

Millainen hänen olisi pitänyt olla, että kaikki olisivat tunteneet hänet? Millainen hänen pitäisi olla tänään, että sinä tunnistaisit hänet?

Niin heikko, että sinä saat voimistaa häntä ja kohottaa hänen arvovaltaansa ihmisille, koska hän ei näytä pitävän puoliaan? **Niin suuri**, ettet uskalla lähestyä häntä ja itse kysyä: Minkälainen oikein olet? **Niin julma**, ettet rangaistuksen pelosta uskalla antaa itsellesi henkistä ja fyysistä liikkumavaraa yhteiskunnassa ja uskonnollisen yhteisön jäsenenä? **Niin armoton**, että on pärjättävä itse ja hankittava pelastus omin neuvoin taistelemalla Jumalan puolesta, kanssaihmiisiä vastaan?

Mihin on kadonnut suuri rakkauden Jumala, laupias ja armollinen, joka on *jo sovittanut* meidät itsensä kanssa? Onko Jumala liian harmaa ja kesy, eikä tarjoa tarpeeksi jännitystä, koska hän antaa kaiken lahjaksi ilman meidän urotekojamme tai näyttöä kelpollisuudestamme?

Ihminen on sotinut, valloittanut valtakuntia ja synnyttänyt Goljateja koko historiansa ajan. Tarvitseeko seurakunta Goljateja ja Daavideja, vai riittää Ju-

mala? Haluatko olla sotilas miekkoineen sivaltamassa korvia pois, vai valonkantaja? Se, miltä paikalta itsemme löydämme, paljastaa, millaisen Jumalan tunnemme. Tässä pätee Anais Ninin mietelmä: ”Emme näe asioita niinkuin ne ovat, näemme ne niinkuin me itse olemme.”

Saatamme vaikuttaa hyvin kristityltä päälle päin, mutta mielipiteemme ja käyttäytymisemme osoittavat, minkälaisena Jumalan tunnemme. Tunnistammeko hänet siitä ainoasta väärentämättömästä kuvasta, jonka hän antaa itsestään Raamatussa, vai onko meillä kutistettu, ihmisten tekemä jumalakuva?

Jumala kertoo itsestään luojana, iankaikkisena isänä, hellänä puolisona, hyvänä paimenena, maailman vapahtajana ja valona, syntien anteeksiantajana, rauhanruhtinaana, oikeudenmukaisena ja armollisena tuomarina. Eikö tämä saa vakuuttumaan siitä, että olemme vain vastaanottava osapuoli, jolle kaikki annetaan armosta? Jumala ei tarvitse meitä henkivartiostoonsa suojelemaan itseään tai taistelemaan puolestaan. Hän vie kaiken päätökseen itse, oman aivoituksensa mukaan (Room 9:28).

Kelpaako Jumala sinulle suurena ja voimallisena, armahtavana ja anteeksiantavana, kaikkia rakastavana, hellänä isänä?

Meillä ei ole mitään muuta annettavaa Jumalalle kuin oma sydämemme ja lupa pelastaa meidät tästä turmeltuneesta maailmasta, lupa antaa meille mahdollisuus uuteen elämään, jossa voimme kehittyä sellaisiksi kuin meidät on tarkoitettu – ilman pahaa sosiaalista perintöä (tunnevammaisia vanhempia tai yhteiskuntaa, jossa raha ja tittelit määräävät ihmisen arvon).

Jumala täyttää lähetyskäskyään maailmassa rakastamalla ihmisiä meidän sydämellämme. Siihen emme pysty itsestämme. Voimme vain toimia kanavina. **Kelpaako sinulle olla vastaanottava osapuoli?**
– Pirjo Stråte

”Deus lo vult” (Jumala tahtoo), uskoivat ristiretkeläiset, jotka lähes 200 vuoden ajan (1096-1291) yrittivät ”vapauttaa Kristuksen hautaa” Jerusalemissa.

Tämä sivilisaatioiden taistelu jatkuu: Usama bin Ladin ei julistanut sotaa Amerikkaa vaan ”ristiritarien liittoutumaa” vastaan. Islamistisessa propagandassa Israel on ”uusi Ristiretkeläisvaltio” (Geo Epoche n:o 59, 2013). Ovatkohan buddhalaiset myös ristiretkeläisiä, kun heitäkin vastaan muslimit taistelevat (tai päinvastoin) mm. Myanmarissa (BBC, Reuters 22.3.2013)? Ahdasta on, jos naapuriin ei mahdu toisinajattelijaa.

Ortodoksisen kirkon patriarkka **Bartholomeus** mahduttui kuitenkin saman katon alle **Franciscuksen** kanssa 13.3.2013. Historiallista. Yli 950 vuoteen itäinen kirkko ei ole osallistunut katolisen paavin kruunajaisiin.

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKO

Kun Jumala lähtee ”omin käsin” taistelemaan oikeuden puolesta, hän pukee ylleen ”pelastuksen kypärän” ja ”vanhurskaiden haarniskan”.

Kristityn (Ef. 6:11-17) varustuksesta poiketen Jumalan asuun kuuluu lisäksi koston vaate (Jes. 59:17). Tässä samassa varustuksessa hän tulee yksille lunastajana (Jes. 59:20), toisille kostajana (Jes. 59:18). Kostona on ihmisen omien tekojen seuraukset (Jes. 59:18). Mutta jos ihmiset ”luopuvat rikkomuksistaan” (Jes. 59:20), kostajasta tulee ostaja – lunastaja ja vapauttaja. Saako hän olla sitä sinulle, minulle?

”Uskossa ja toivossa pyydämme saada kirkkona jättäytyä Pyhän Marian äidilliseen suojeluksen”, päätti helmikuussa 2013 virastaan eronnut paavi Benedictus XVI (**Joseph Ratzinger**) jäähyäispuheensa.

Onko kenties niin turvallisempaa? Sanoihan kahdeksan vuotta ”yhdellemme ihmiselle mahdollottomassa virassa” palvellut paavi (nyk. emeritus) tuntuneen välillä siltä, että myrskyn riepotellessa kirkkolaivaa Jumala vain nukkui.

Virkaanastujaisissaan maaliskuussa 2013 uusi paavi Franciscus (**Jorge Mario Bergoglio**) rukoili pitkään Neitsyt Marian patsaan edessä. Auttaako Maria Jumalaa, vai onko Jumala Marian juoksupoika? Vai onko 1,2 miljardin kirkko niin suuri, ettei yksin Jeesuksen esiroukukset ja Pyhän Hengen sanomattomat huokaukset riitä? Jos Isä, Poika ja Pyhä Henki ovat eri mieltä kuin Maria, sanooko Maria kuin ennen: ”Minä olen Herran palvelijatar, tapahtukoon -- niin kuin sanoit” (Luuk. 1:38).

Löytäneekö hän uskoa Maansa päältä?

Maailman 6,9 miljardista asukkaasta on kristittyjä 33 %, muslimeja 22,5 %, hinduja 13,6 %, ateisteja/uskonottomia 11,6 %, buddhalaisia 6,6 %. Perinteisten kiinalaisten* uskontojen kannattajia on 6,6 %, etnisten uskontojen 3,9 %. Muihin uskontoihin lukeutuu 1 % väestöstä, uusiin uskontoihin 0,9 %. Juutalaisia on 0,2 %. Maanosittain jakauma vaihtelee seuraavasti:

POHJOIS-AMERIKA
kristittyjä 80,5 %, joista
– 24 % katolilaisia
– 20,2 % vapaita suuntia
– 17,1 % protestantteja
uskonottomia 12,8 %

AFRIKKA
kristittyjä 47,3 % joista
– 16,5 % katolilaisia
– 13,2 % protestantteja
– 9,5 % karismaattisia
muslimeja 40,8 %
etnisiä uskontoja 10,6 %

EUROOPPA & VENÄJÄ
kristittyjä 79,8 %, joista
– 37,7 % katolilaisia
– 27,3 % ortodokseja
– 9,2 % protestantteja
muslimeja 5,5 %
uskonottomia 13,6 %

AASIA
kristittyjä 8,4 %
muslimeja 26 %
hinduja 22,4 %
buddhalaisia 10,9 %
perint. kiinal. usk. 10,8 %
uskonottomia 14,8 %

LATINAL. AMERIKA
kristittyjä 92,5 %, joista
– 79,9 % katolilaisia
– 9,9 % protestantteja
– 7,2 % karismaattisia
uskonottomia 3,4 %

AUSTRALIA & OSEANIA
kristittyjä 78,7 %, joista
– 24,9 % katolilaisia
– 21,5 % protestantteja
– 13,6 % anglikaaneja
– 3,5 % karismaattisia
uskonottomia 14,2 %

*) Tarkoittanee taolaisuutta ja kungfutselaisuutta?

Lähde: *Frankfurter Allgemeine* 13.3.2013

Kaikki, mitä teette, tehkää rakastavin mielin! – 1 Kor. 16:14

”Vielä on tilaa...”

Lähes 2000 vuotta maailmaa on kutsuttu Jumalan pitoihin, mutta ”vielä on tilaa”. Juhlien järjestäjä sanoo: ”Mene maanteille ja kylien kujille ja vaadi ihmisiä tulemaan, jotta taloni täyttyisi” (Luuk. 14:22, 23).

Vaadi – miten? Viimeiseltä pääsiäisateriaalta Getsemaneen lähdettyä Jeesus kehotti opetuslapsia ostamaan miekan – myymään vaikka viitan päältään, jos ei muuten olisi siihen varaa (Luuk. 22:36).

Kaksi miekkaa oli jo, vielä kymmenen lisää... Yllättäen Jeesus kuitenkin sanoi: ”Riittää.”

Kaksi miekkaa kahdelletoista riittää? Oliko Jeesuksen viesti se, ettei uskonso-
taa käydä ihmisasein? Että yksi uhri riit-
tää? Että jo yksi uskon puolesta tai sitä
vastaan kohotettu miekka on yksi liikaa?
”Ei väellä eikä voimalla, vaan minun
hengelläni...” (Sak. 4:6b) – SM

*Uskontoja on.
Kirkkoja on.
Onko
uskoa?*

Uppsalan tuomiokirkko.

KUVA: ARAMI MAKVIERIKKO

Budapestin Dohány-kadun synagoga. V. 1941 Unkarissa oli 825 007 juutalaista (Budapestissa 246 803). Sodan jälkeen 255 000 (Budapestissa 144 000). Wallenbergin arvioidaan pelastaneen mahdollisesti jopa 100 000. Tarkkaa lukua ei tiedetä.

Uppsalan katu ja musta elämäkirja

Marraskuu 1944. Tuhansia Unkarin juutalaisia oltiin lastaamassa tavaravaunuihin. Pelastaakseen niin monta kuin mahdollista ruotsalainen diplomaatti **Raoul Wallenberg** otti salkustaan ”mustan elämäkirjan” (luettelon hänen suojeluksessaan olevista juutalaisista) ja käski kaikkien hänelle kuuluvien tulla näyttämään suojapassinsa.

Kukaan ei hievahtanutkaan. Silloin Wallenberg itse meni jonon luo, valitsi umpimähkää jonkun, sanoi tämän olevan listalla ja pyysi nähdä passin. Sitä valitulla ei tietenkään ollut, mutta yksi kirje löytyi. Se riitti:

– Hyvä! Wallenberg sanoi.
– Seuraava!
Tultuaan yhden jo lastatun

vaunun eteen Wallenberg pyysi vahtia avaamaan sen – joukossahan saattoi olla sellaisia, joilla oli Ruotsin passi. Paikalle kiiruhtanut SS-upseeri suostui, mutta uhkasi ampua jokaisen, joka yritti huijata.

Wallenberg komensi vaunusta poistuvia näyttämään välittömästi unkarinkielisen dokumentin, joka todisti heillä joskus olleen ruotsalaisen passin. Miehet kaivoivat taskustaan kuka minkäkinlaisen paperilappusen, jossa oli jotain tekstiä. Kaikki kelpasi. Kun eräällä miehellä ei ollut edes sitä, tämä vetosi:

– Olen kerran käynyt Uppsalassa, yliopistolla...

– Ei passia eikä papereita! SS-upseeri huomautti. Se merkitsi, että mies ammut-

taisiin siihen paikkaan.
– Sano jokin kadun nimi Uppsalassa! Wallenberg tiukkasi. Mies sanoi jotakin.

– Aivan oikein! Tämä mies on selvästi Ruotsin suojeluksessa.

– Seuraava!

Mitä mies sanoi? Oliko se edes ruotsia? Jos oli, oliko Uppsalassa oikeasti sen nimistä katu? Samantekevää! Siinä tilanteessa ratkaisevaa oli se, että mies äännähti jotakin. Se ilmaisi a) hänen halunsa pelastua ja b) täyttää ne ehdot, joista Wallenberg ja natsiupseeri olivat juuri sopineet.

Jumala kutsuu jokaista: – Sinä, sinä... ja sinä siellä kuulut minulle! Sinä myös olet listalla!

Nimeä ei kirjoiteta elämäkirjaan vasta sitten, kun ihminen tietoisesti valitsee Jumalan. Se on siellä alunpitäen, jo ennen syntymää (Ps. 139:16). Jumalan täytyy se sieltä aktiivisesti pyyhkiä pois (Ilm. 3:5), jos hän ei saa oikeutta pelastaa lopullisesti.

Jumala tahtoo pelastaa kaikki. Mutta SS, Syyttäjä Saatana (Sak. 3:1,2) valvoo tarkemmin kuin natsiupseerit tai nuoliristisotilaat* Budapestin Józsefvárosin asemalla, onko voimassaolevaa passia. Siinä passissa on yksi ainoa nimi: Jeesus. – SM

Hyvää tahtova tappaja

Lasaruksen kuolleista herättämisen jälkeen Jeesuksen suosio kasvoi sellaisiin mittasuhteisiin, että valtaeliitti näki ainoaksi vaihtoehdoksi tappaa hänet. Tappotahdon savuverhoksi kehitettiin kansallinen ja uskonnollinen uhkakuvaa: *"Jos annamme hänen jatkaa näin, **häneen** uskovat kohta **kaikki**, ja silloin roomalaiset tulevat ja ottavat meiltä sekä tämän pyhän paikan että koko kansamme"* (Joh. 11:48).

Arvovaltatappiosta virinnyt aggressio naamioitiin Rooma-uhaksi, koska haluttiin antaa murhalle laillisuuden leima, luoda vaikutelma, että toimitaan oikein: maan ja kansan parhaaksi, Jumalan ja pyhien arvojen puolesta. Niinhän valtaosa ihmiskunnan historian julmuuksista on aina tapahtunut.

Suosion ja vaikutusvallan menettäminen on ilmeisen traumaattinen kokemus. Imagon "murha" on sosiaalisen median myötä nykyisin tavalliselle kansalaisillekin julkinen ja totaalinen – koko persoonaan, ei pelkästään tekemiseen kohdistuva. Ministeri **Heidi Hautala** (vihr) totesi äskettäin "modernin häpeärangaistuksen" olevan paineenalaisinta, mitä hän on koskaan kokenut (*HS, Kaupalehti* 19.3.2013).

Ajojahdin syynä on harvoin aito huoli jostain tärkeästä asiasta. Usein kyse on sensaatiohakuisesta leimaamisesta (näennäis)moraalisen tuotumuksen vallassa. Toisten heikkouksilla herkutellaan oman erinomaisuuden pönkitämiseksi. Se on eräänlainen minän puutostauti.

Joku on sanonut, että heikko itsetunto pitäisi tappaa. Raamattukaan ei näe muuta keinoa kuin kuoleman. "Kun Kristus kuoli, hän kertakaikkisesti kuoli eroon synnistä" (Room. 6:10). "Ajatelkaa tekin samoin itsestänne: te olette kuolleet pois synnistä" (Room. 6:11). Kristus nöyryytti itsensä (ei muita!) ristinkuolemaan asti. Nöyryys toimi kuin muuntaja, jolla hän käänsi toisten häilyyden negatiivisen virran omaksi voimavarakseen. Itsensä ristiinnaulinnella vanhan minän eli luonnollisen ihmisen (1 Kor. 3:1,3) reaktiot vaihtuvat vapauteen (Gal. 5:24; Room. 6:7; 7:6). "Kuollut" on riippumaton omista suorituksistaan ja toisten arvostelusta. Se, mikä tulee ulkoapäin, ei saa otetta. Nöyryys on korkeimman asteen vapautta, johon Kristus tuli vapauttamaan myös väkivaltatilastoissa yliedustettuna olevat nuoret miehet. Hän itse oli nöyryytyksensä aikoihin noin 30+.

Olemmekohan me hyödyntäneet nöyryyden koko potentiaalinen elämänlaatumme kohottajana? – SM

"Velisurmaaja". Akseli Gallen-Kallela (1865-1931). Väkivalta näyttää johtuvan kyvyttömyydestä sietää omaa huonommuutta toisen paremmuuden rinnalla. Ks. syy-seuraus – järjestys 1. Moos. 4:3-7 "Miksi sinä suutuit?" Herra kysyy ja vastaa itse: "Jos teet oikein, voit kohottaa katseesi, mutta jos et tee, on synti ovella vaanimassa. Sinua se haluaa, mutta sinun on pidettävä se kurissa."

Vallitsevan kulttuurin merkitys:
"hyväksytte väkivallan keskuudessanne" (Aam. 6:3)

"Vihaatte sitä, joka ...vaatii oikeaa tuomiota ja inhoatte sitä, joka kertoo totuuden" (Aam. 5:10)

Lähimmäinen – kuka, missä, milloin?

”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.” Kuka on tämä lähimmäinen? Kadulla vastaantuleva, työyhteisössä oleva vai kaukaisen maan asukas?

Kautta aikojen on apua tarvittu. Nytkin monessa maailman kolkassa on suuri hätä. Ken haluaa lähteä ja jättää toimivan yhteiskunnan, kodin, omaiset? Astua tuntemattomaan, kohdata ehkä kuoleman vieraalla maaperällä, sopeutua erilaiseen kulttuuriin, tropiikin kuumuuteen, alkeellisiin työolosuhteisiin?

Työssä kohtaa eri värisiä ja eri kielisiä ihmisiä. On kunnioitettava heidän perinteitään, oltava nöyrä, kohtelias ja auttavainen. On opittava trooppiset sairaudet ja niiden hoito tiloissa, joista usein puuttuu vesi ja sähkö. On taisteltava nopeasti tappavia tauteja vastaan, alistuttava viikatemiehen ripeyteen, hallittava hermonsensa vaikeissa synnytystilanteissa, joissa ”vihamielinen” käsi pitää viidakoveista pääsi päällä. On sopeuduttava uuteen minäänsä, ratkottava määrätietoisesti uusia haasteita.

On tuettava omaisia, annettava potilaille toivoa ja sopivia ansaitsemistapoja (käsityö, vaatturi, suutari, puuseppä, keittäjä, viljelijä, opettaja, tulkki). On luotava tulevaisuus pienille ja aikuisille, joita palvelee. Arjessa on tehtävä raskaitakin päätöksiä. Hätätapauksissa, kun lääkäriä tai ajokkia ei ole, on pyydyttävä apua viidakkorumpujen välityksellä. Myös pikku ystävät (torakat, luteet, moskiitot, gekot, apinat ja matelijat) työllistävät sekä työpaikalla että kodissa.

Rohkaisevilla tuloksilla, ilolla ja huumorilla jaksaa eteenpäin

On useita kulttuureja, joissa oppineet eivät voi alentua tiettyihin tehtäviin. Heidänkin kanssaan tulee tehdä yhteistyötä. Järjestelmällisyys ja tasapuolisuus on

valttia. Olisi hyvä löytää työtavat, jotka paikalliset kokevat hyviksi käytännössä. Siten saataisiin hyviä, kauaskantoisia tuloksia. Yksilö voi tehdä vain rajallisen suorituksen, mutta yhteistyöllä on uskomaton voima.

Läpi elämäni olen toiminut tässä ja nyt. Pysyn myös päätöksissäni. Olen jakanut sitä mitä minulle on annettu. Elämämme ei ole vain ”pleasure or leisure”. Enimmäkseen se on työtä, jonkun palvelemista. Sykkiköön sydämemme toisillemme. Kannattaa kokeilla siipiään auttamisen poluilla. – *Maija Jansén*

Maija valmistui 1966 leikkaussalihoitajaksi Gävlessä. Mittavasta työstään Suomessa, Ruotsissa ja Afrikassa presidentti on myöntänyt hänelle Suomen Valkoisen Ruusun Ritarikunnan 1. luokan mitalin kultaristein.

Maaherra Pirkko Työläjärveltä tuli kiihtosta panoksesta Estonia-katastrofin yhteydessä (1994). Lääketieteen historian harrastuksesta kertoo mm. Turun Lasarettimuseon perustaminen. Nykyisin Maija auttaa ikäihmisiä heidän arjessaan Kaarinan kaupungin Käskykkä-palvelun puitteissa.

”Tuhansia tilanteita tulvii mieleeni, riipaisevia hetkiä, jotka ovat muovanneet minut ja minun toimintatapani.”

– *M.J.*

Kirjoittaja toimi Turun yliopiston lääketieteellisen tiedekunnan kirurgian klinikan opetushoitajana vuosina 1972-2003, jona aikana valmistuneen 3600 lääkärin kouluttamiseen hän osallistui useissa eri aineissa.

Omakohmainen kehitysapukohde: Masanga, Sierra Leone vuosina 1968-1970, 1975 ja 1983.

Siunauksen Tukholman ruotsalaisessa adventtikirkossa toimitti pastori Jerker Sjölander.

Suomen voittaja

Paul (95) voitti itsenäisen Suomen iässä – ja paikan monen suomalaisen sydämessä. Pastori, nuorisajohtaja, lähetystyöntekijä, journalisti, valokuvaaja, huippukerääjä (Hjalpaktion) – ennen kaikkea lämmin, suuri ihminen on poissa näkyvistä, mutta ei mielestä.

Alla: Viimeinen lähtö kotikirkosta 26.3.2013. Kaipaamaan jäivät Eunice-puoliso, tyttäret Vivianne Pihl ja Ingrid Gustavsson, kansainvälinen ystäväpiiri ja – Hjalpaktion!

Yllä:

J.S. Bachin ”Kristus, valo valkeuden” ei riittänyt alkuunkaan – muusikot joutuivat soittamaan useita kappaleita, jotta koko suuri saattojoukko ehtisi jättää hyvästit Paulille arkun äärellä.

KUVAT: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

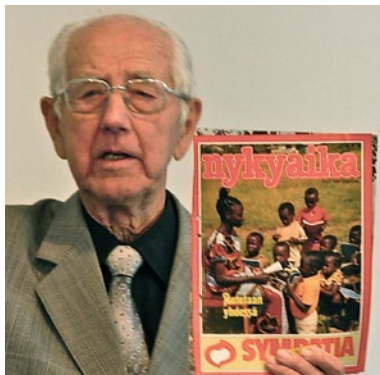
Paul Sundquist (1917-1913) on niitä saarnajiamme, joka tuo mieleen ainoastaan miellyttäviä muistoja. Kun hän tuli ihastuttavan vaimonsa kanssa 1960-luvun alussa Ruotsiin ja Tukholmaan, koko ilmapiiiri muuttui.

Ensimmäistä kertaa näin heidät eräässä vapaamuotoisessa seurakunnan nuorten ja nuorten aikuisten illassa Margareta-koulun juhlasalissa. Vieläkin piirtyy heidän iloa säteilevät kasvonsa mieleeni siitä illasta. Lauoin tilaisuudessa negrospirituaalin ”Go down, Moses”. Paulin vaimo muistutti minua siitä esityksestä usein myöhemmin. Keskeinen ominaisuus heidän luodesaan myönteisiä yhteyksiä ihmisiin oli toisen aito huomioiminen.

Erään kerran myöhemmin tapasin Paulin satumalta Hampurin asemalla. Meillä molemmilla oli sama intohimo aseman maitobaarin tarjoamaan kylmään joppimaitoon paksuissa porsliinimukeissa.

Kun sieltä sitten yhdessä matkasimme raitiovaunulla Grindelruckiin, adventtikirkon Saksan kustannusliikkeeseen, hän osoittautui väsymätömäksi elämän ilmiöiden tarkkailijaksi. Senkin lyhyen matkan aikana hän näki monenlaisissa asioissa vertauskuvia käytettäväksi puheissaan. Niinpä hänen saarnansa sisälsivät aina sattuvia kuvauksia ja kertomuksia.

Hän vieraili usein Kirjatoimessa kuviensa kanssa, koska hän oli sitä mieltä, että suomalaiset ymmärtävät parhaiten hänen kuviensa päälle.

KUVA: ARI LATINEN

”Paul mullisti koko adventistiyhdyshkunnan kuvajournalismin...” (R. Refsbäck). Jälki oli sekä teknisesti, taiteellisesti että kerronnallisesti korkeaa tasoa. Paulille itselleen tärkeintä oli, että kuvat palvelivat jotain hyvää tarkoitusta, ihmisten hädän lievittämistä tms. (puh. kesk. 2013/sm)

Niitä käytettiin runsaasti lähetysjulkaisuissamme. Minulle jäi muutenkin vaikutelma, että hän piti suomalaisista jostain syystä. Hänen muistonsa vaikutus on varmasti monille muillekin hyvin suuri.

– Joel Niininen,

Kirjatoimen entinen toim.johtaja

Paul oli arvostettu, odotettu ja rakastettu vierailija Tukholman suomalaisessa adventtiseurakunnassa, jonne hän sanoi aina tulevansa mielellään.

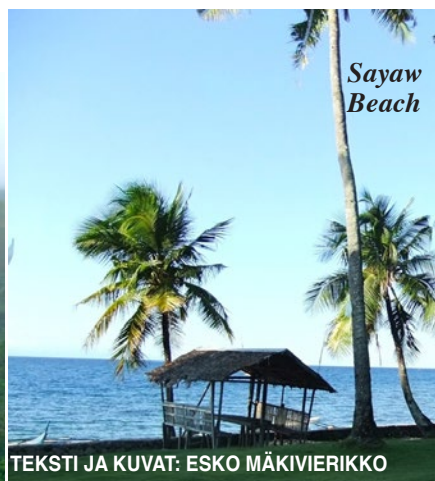

Syksyn 2011 saarna jäi Paulin viimeiseksi kirkossamme. Tulkkina Eeva-Liisa Vihermö.

KUVA: ARI LATINEN

It is more fun in the Philippines

TEKSTI JA KUVAT: ESKO MÄKIVIERIKKO

Cebu lentotermiinaalin seinässä on teksti: It's more fun in the Philippines (Filippiineillä on hauskenpaa). Ehkä lämpimässä ilmanalassa eläminen suhtautuu vähän rennommin?

Cebu-saaren kaakkoispuolella sijaitsee Bohol-saari. Se on tunnettu "Suklaakukuloistaan" (Chocolate Hills). Nimi tulee siitä, että kuivana kautena kukkulat ovat suklaanruskeita. Nyt kukkulat olivat sateiden ansiosta kauniin vihreät.

Saaren suosittuihin uimarantoihin tutustumiseen aika ei kuitenkaan riittänyt. Mutta rantoja löytyy muualtakin, mm. Cebun länsipuolelta Sayaw Beach, lähellä Dumanjug'ia. "Paratiisin" ranta sopi tosin paremmin oleiluun kuin uimiseen, sillä matalavetinen pohja oli rosainen.

Monet palvelut ovat hyvin edullisia verrattuna Ruotsin hintatasoon. Cebu Cityssä voi esimerkiksi jalkahierontaa saada pientä korvausta vastaan. Samassa huonetilassa oli useita palvelupisteitä, joissa sai tehokasta jalkakäsittelyä (vyöhyketerapiaa). Taidot on alunperin opittu ulkomailla ja sitten opetettu muille halukkaille.

Cebu. Calesa-hevostaksit – saaren vanhin kuljetustapa. Voi valita kelta-punaiset, siniset, vihreät tai vaikkapa valkoiset ratat – jos värillä on väliä. Katos suojaa kuskia niin sateelta kuin auringoltakin.

Visaya Academyn viereisellä Bulacaon adventtikirkolla musiikkitaitoisia nuoria riittää moniin erilaisiin kokoonpanoihin. Muuten taidokkaissa esityksissä häiritsi valitettavasti pianon epäviereisyys.

Minulla oli tilaisuus näyttää kuvia Ruotsin ja Suomen adventtikirkon toiminnasta ja myös talvimaisemista ja jäätyneistä järvistä. Lumi on näillä leveysasteilla täysin vieras elementti.

Seurakunnan laulukirjassa (*Seventh-Day Adventist Church Hymnal*, Philippiine Edition) laulut ovat sekä englanniksi että visayan kielellä. Laulu "Whiter Than Snow" (Valkoisempi kuin lumi), on visayaniksi "Hingpita Ako Jesus nga Ginoo". Vaikka englanti on maan virallinen kieli, kaikki eivät sitä silti osaa.

Pieniä adventtikirkkoja on useita. Asuinpaikkani läheisessä kirkossa Quiot SDA Churchissä oli sapatti-iltana me-

Bulacaon kirkon nuoria laulamassa.

nossa lasten ja nuorten ohjelmaa. Nuori poika johti reippaasti tietokilpailua. Tilaisuuteen oli tullut myös pari koiraa...

Ozamiz Etelä-Filippiineillä on Cebu Cityyn verrattuna pieni, 130 000 asukkaan kaupunki. Uskonnollisuus näkyy täälläkin hyvin selvästi. Suuri valotaulu Jollibee-ravintolan yläpuolella julistaa: "Believe in the Lord Jesus Christ, and You will be Saved" (Usko Herraan Jeesukseen Kristukseen, niin sinä pelastut).

Kun paikallisessa Ozamiz City -adventtikirkossa oli valittu seuraavan vuoden virkailijat, heidät kutsuttiin eteen nimi nimeltä. Näin seurakuntalaiset näkivät, kuka hoitaa mitäkin tehtävää.

Sen jälkeen sytytettiin kynttilät osoitamaan sanoman leviämistä pimeässä maailmassa.

Kaupungin toisella laidalla, Cotta of

Misamis'sa, suuri joukko ihmisiä jonotti neitsyt Marian patsaalle, joka on pyhiinvaelluskohde.

Patsasta voi koskettaa kädellään, ehkä suudella, tehdä ristinmerkin tai pyyhkiä kuvaa kankaalla, jolloin kangas tulee siunatuksi ja siihen tulee (näin väitetään) ihmeparantamisen voima. Poistuessaa voi pudottaa kolikon lippaaseen.

Katolisuus on valtauskonto Filippiineillä, ja sen vaikutus näkyy kaikessa.

Miten saada vuohi kuljetettua kotiin muhennosainekseksi suurta juhlaa varten? Tässä yksi esimerkki: vuohi roikkuu matkan ajan säkissä bussin perässä, laval-la makaava sika päänalusenaan. Tämä ei kylläkään ole tavanomainen tapa kuljettaa eläimiä, mutta hätä ei lue lakia. Olen nähnyt vuohia kuljetettavan jopa moottoripyörän päällä. Eläinparat!

Filippiinien Mindanaon saaren pohjoisosaan tullessa huomio kiinnittyy ensimmäiseksi riisipeltoihin. Vesipuhvelin avulla maa kynnetään. Leveän lankun alapuolella on piikkejä, jotka tekevät veden alla olevaan maahan urat. (Tosin nykyään kyntö hoidetaan pienellä traktorilla.) Uriin istutetaan riisin taimet. Muutamassa viikossa riisivainio alkaa muistuttaa kotoista viljapeltoa. Kolmen kuukauden kuluttua on aika korjata sato. Vuodessa voi saada jopa kolmekin satoa.

Perunaan tottuneelle tuntuu oudolta, että riisiä syödään joka aterialla. Aamulla makealta maistuvaa riisiä laitetaan valkoisen sämpylän väliin. Myöhemmillä aterioilla riisi on pääruokalaji. Kasviksia käytetään paljon.

*Vas. pomelopuu. Kun **pomelo** on kuorittu ja hedelmäliha irrotettu, sen hedelmälohkoja on tapana kastaa suolaan (valkoinen kuppi oikealla).*

Kun erään kerran pimeällä nostin katseeni ylös, oli yllättävää nähdä kuu keskellä taivasta. Se on mahdollista vain tropiikissa.

Toinen yllätys oli se, että kun vettä sataa rankasti tarpeeksi kauan, syntyy tulva, joka peittää kaupungin alemman osan veden alle. Jos vesi olisi noussut vielä 20 cm, se olisi tulvinut myös asuttamaani taloon.

Muutamia esimerkkejä julkisivuviestinnästä: "Bay Bay elementary school is a child friendly school". Bay Bay -peruskoulu väittää siis olevansa lapsiystävällinen koulu. Niinhän kaikkien koulujen tuleekin olla!

Sateen jälkiä Ozamiz Cityn kaduilla.

THE REAL MEASURE OF YOUR WEALTH IS HOW MUCH YOU'D BE WORTH WHEN YOU LOST ALL YOUR MONEY

Koulun muuriin oli kirjoitettu pitkä rivi elämänviisauksia, kuten: "There may be peace without joy and joy without peace, but the two combined make happiness." Voi olla rauhaa ilman iloa ja iloa ilman rauhaa, mutta nuo kaksi muodostavat yhdessä onnellisuuden.

Ja vielä: "The real measure of your wealth is how much you'd be worth, when you lost all your money." Todellinen varallisuutesi mitta on se, minkä

arvoinen olisit, jos menettäisit kaikki rahasi.

Sydämeni jäi tuolle seudulle. Kuinka kauniin paikan Jumala onkaan antanut näille ihmisille asua ja elää! Lopuksi sanon: SALAMAT! Se on visayan-kieltä ja tarkoittaa 'kiitos'. Kiitos seurasta!

– Esko Mäkipvierikko

Alla oik.: Silmiähivelevä vuoristomaisema Ozamiz Cityn lentokentältä nähtynä.

Alla: Ei saunavihta vaan **malunggay** – käytetään ruokiin ja yrttilääkkeenä. Terveellistä, mutta voimakkaan makuista.

Haven of Hope. Grace Gospel Church (Toivon satama. Armon evankeliumin kirkko). Ulkoseinässä on kaiuttimet. Kun niistä alkaa kuulua musiikkia, ihmiset tulevat koolle.

Pastori Warlito ja seurakunnan lapsia.

Kellosepän kappeli

Warlito Estioca toimi pastorina eräässä seurakunnassa lähellä Ozamiz Cityä. Noin vuosi sitten hänen oli määrä mennä pitämään raamatuntutkistelua seurakuntansa alueen ulkopuolella.

Oli rankkasade. Yhdessä erään seurakuntalaisen kanssa he ajoivat moottori-
pyörällä mutaista tietä. Välillä oli pakko pysähtyä. Jossain tällaisen pysähdyksen yhteydessä pastorin salkku, jota hän aina käytti, oli huomaamatta pudonnut. Niinpä hänellä ei ollut Raamattua raamatuntutkistelupaikassa.

Onneksi muuan tienvarren asukas oli löytänyt salkun ja palautti sen Warlitolle. Se oli Jumalan johdatusta: nyt alkoivat raamatuntutkistelut tuon miehen luona. Jonkin ajan kuluttua tämä tunsu kutsumuksen antaa elämänsä Jumalalle. Sen seurauksena hän lahjoitti pastorille maapalstan, jolle tämä saattoi rakentaa pienen kappelin. Nyt tuo kappeli on valmis. Vierailijasta se tuntuu ihanalta, onnelliselta pikku kirkolta. Sellaiseen lähiasukkaat mielellään kokoontuvat.

– Esko Mäkipvierikko

”Mieluummin minä olen vartijana Jumalani huoneen kynnyksellä, kuin asun jumalattomien majoissa...”

Sunnuntain lastenohjelmaa. Vuorossa raamatunjakeiden muistikilpailu.

Pieni seurakunta ei voi maksaa palkkaa pastorille. Toimeentulo on hankittava muuten. Warlito on taitava kelloseppä. Hänellä on korjauskoju kadulla kaupungin keskustassa. Voit huoletta jättää hänelle Rolex-kellosi korjattavaksi!

POISNUKKUNEITA

Elina tutustui perimmäisiin arvoihin lapsena mummon opastuksella. Hän toimi myös aktiivisesti kristillisessä nuorisoseurassa. Hänen mielekstinsä oli Ps. 73:28.

”Onneni on olla lähellä Jumalaa”

Rakas äitini, **Vieno Elina Vihermö** (s. Nuutinen) pääsi lepoon torstaina 7.3.2013. Äitini syntyi suurperheeseen Keiteleeseen Hamulan kylässä 30.9.1911. Rahaa ei juuri ollut, joten lasten oli jo varsin pieninä aloitettava työnteke – kuka pikkupiikana isoissa taloissa, kuka lastenkaitsijana. Opiskelumahdollisuutta ei ollut, vain 4-vuotinen kansakoulu.

15-vuotiaana äitini teki ensimmäisen junamatkansa Helsinkiin tädin luo. Hän pääsi parturioppilaaksi, mutta se ura ei ottanut luontuakseen. Ystävien avulla äidille avautui mahdollisuus päästä lastenhoitajaksi tuomari **Iiveksen** perheeseen. Tuomarin vaimo oli **Jean Sibeliuksen** lapsenlapsi, joten äitini vietti usein myös aikaa Ainolassa, missä hän sai paljon kulttuurivaikutteita eritoten **Aino Sibeliuksen** kautta.

Tuomariperheen lasten ollessa kesäisin muutamia viikkoja vanhempiensa kanssa ulkomailla äitini vietti sen ajan **Ruth** ja **Jussi Snellmannin** kesäasunnolla näiden kahden tyttären seurana. (Ruth Snellman oli Jean Sibeliuksen tytär). Noina kesinä äidillä oli tilaisuus tutustua koko silloiseen kansallisteatterin näyttelijäkuntaan.

Tämän rikkaan elämänvaiheen jälkeen äiti siirtyi Turkuun erään lääkäriperheen palvelukseen toimien myös vastaanotto-apulaisena. Olo Turussa tuntui kuitenkin yksinäiseltä, joten hän palasi Helsinkiin.

Työssään Valion maitokaupassa hän viihtyi hyvin. Siellä hän tapasi myös miellyttäväkäytöksisen, leveäharteisen, turvallisuutta herättävän nuorukaisen,

Frans Mikael Vihermön. Alkoi seurustelu, joka johti avioliittoon vuonna 1939. Viisi viikkoa sen jälkeen Mikaelille tuli kutsu sotaan.

Veljeni **Maunon** synnyttyä 1941 äidin oli paettava Helsingin kovia pommituksia Savoona. Sinne maalle Mauno jäi kolmeksi vuodeksi. Äidille oli kovaa olla erossa lapsestaan ja elää epätietoisuudessa, tuleeko Mikael koskaan takaisin.

Sota päättyi aikanaan, ja perheeseen tuli ottotyttö **Taina Katariina**. Kolme kuukautta sen jälkeen äitini huomasi olevansa raskaana. Tulossa oli tyttö – **Eeva-Liisa** (1946).

Kun Taina sairastui ja kuoli 3,5-vuotiaana, äitini suuressa surussaan rukoili Herraa avuksi. Samana päivänä **Ester Orbinsky** naapurista tuli käymään *Valon Viesti* -lehti mukanaan. Pastori **Toivo Seljavaara** oli juuri aloittanut kokoukset Helsingin Messuhallissa. Sinne nyt vanhempani menivät. Jumala kutsui heitä, ja he päättivät seurata.

Kun Mauno-veljeni sairastui samaan tautiin kuin Taina, lääkärit eivät uskoneet hänen selviävän. Pastorin ja seurakunnan rukoilua veljeni parantui. Se oli ihme.

1950-luvulla Ruotsiin muuttanut isäni nuorin veli Eero sai meidätkin lähtemään sinne syksyllä 1960. Aluksi isäni oli Avesta Jernverkin palveluksessa, äiti kotirouvana. Myöhemmin Rimbossa molemmat olivat työssä, äitini Rimbon pesulassa. Siellä saadun ensimmäisen sydäninfarktin jälkeen lääkäri katsoi, että työt hänen osaltaan oli tehty. Vuonna 1971 vanhempani muuttivat Norrtäljeen, missä isäni myös kuoli vuonna 1999.

Viimeiset 10 vuotta äitini vietti Norrtäljen palvelutalossa. Sieltä hän seurasi vireästi seurakunnan elämää, kuunteli äänitettyjä puheita, keskusteli ihmisten kanssa, kertoi mielellään Jumalan hyvydestä ja johdatuksesta, ja öisin, kun uni ei tullut, hän rukoili. Nyt on esirukoilija vaiennut. 101-vuotinen ”oppisopimus” Jumalan koulussa on päättynyt.

Hyvästä, innoittavasta äidistä Herraa kiittäen
– Eeva-Liisa Vihermö

Kiinan keisarin koirilla on koppinsa, mutta "Ihmisen Pojalla ei ole, mihin päänsä kallistaa..." Jääkö hän aina – maailman loppuun asti – tärkeysjärjestyksessä toiseksi?

Katson taistotantereita

Katson taistotantereita pahuuden ja hyvän. Ahne valmis riistämään on köyhän viime jyvän. Hurskauden kaavun kun päälleen viekas veti, sepä valmis sortamaan on heikompaansa heti. Onnea jos murusen saa orpo osaksensa, kade kohta vierellä punoo juoniansa.

Katson aikaan tulevaan, päivään palkanmaksun. Silloin itse Jumala on kirjoittaja laskun. Moni rikas rahansa nyt vaihtais velkaan köyhän. Huomaa viekas kaapunsa liian olleen löyhän. Taivaallinen Tuomari ei väärää suoraks' sano. Rehellinen edessään siis aina olla ano.

– Hertta Osola

Vähimmille veljille

Rakkaat ADRA Hjälpaktion-kerääjät! Haluan kiittää kaikkia keräykseen osallistuneita!

Tukholman suomalaisen ryhmän tulokseksi vuonna 2012 kertyi 37 573 kr (edellisvuonna 44 329 kr). Ottaen huomioon vanhahkon, vähäisen väkemme saamme olla erityisen kiitollisia Jumalalle avusta ja siunauksista, joita jokainen osallistuja on varmasti tavalla tai toisella kokenut.

Kolme parasta kerääjää palkittiin kirjapalkinnoin. **Tuulikki Hagström** oli jälleen varma ykkönen yli 14 000 kruunun tuloksellaan. Toiseksi tuli **Helena Tanttari**, kolmanneksi **Vieno Roine**. On ollut ilahduttavaa nähdä, kuinka Herra on erityisesti kahden viimeisen vuoden aikana siunannut tämän iäkkäimmän purkki-kerääjämme työtä. Itselläni on riittänyt ihmettelemistä Herran hyvydestä siinä, että hän on johdattanut kohdalleni todellisen suurlahjoittajan.

Keräysvälineinä ovat olleet purkit sekä listat, joita on toki ollut mahdollisuus käyttää eri tavoin. Liikunta- ja näkövammattomat voivat estää keräyksen ovilla ja kaduilla, mutta nimensä mukaisesti Hjälpaktion voi olla käytännön avunantoa – siivousta, ikkunanpesua, ruoanlaittoa, jalkahoitoa jne – riippuen autettavan tarpeista, kerääjän kunnosta ja kekseliäisyydestä.

Ruotsin valtakunnallinen tulos 2012 oli kaikkien aikojen toiseksi paras. *Missionären*-lehti kertoo varojen käytöstä. Antamalla apumme autamme niitä, joita Jeesus kutsuu vähimmiksi veljikseen. – *Helena Tanttari*

ADRA Hjälpaktion -kampanjan tilit:

Plusgiro 90 07 21 - 2

Bankgiro 900 - 7212

Merkitse Tiedonantoja-kohtaan numero **35**.

POHJOISMAINEN KUOROFESTIVAALI EKEBYHOLM 11-14/4

Neljän koulun kuorot

Ekebyholmsskolan, Suomen Kristillinen Yhteiskoulu (Toivonlinna), Tyrifjord, Vejleljord.

KONSERTTI 13/4 2013

Together hand in hand

Adolf Fredriks kyrka TUKHOLMA kl 19

Vierailuja keväällä 2013

13/4 KUOROKONSERTTI Adolf Fredriks k:a

20/4* Antti Oksanen

27/4 Vantaan srk vierailee

4/5 Esko Mäkievrikko: Kuvamatka
Filippiineille ja Uuteen Seelantiin

11/5* Ansku Jaakkola

17-18/5 KESÄJUHLAT HELSINGISSÄ

8/6 Srk:n halukkaille retki Maarianhaminaan

Paikka (ellei toisin mainita): Olof Palmes gata 25, 3. krs, Tukholma. *) Mahd. iltapäivätilaisuus klo 13.30. Muutokset mahdollisia. Ks. ilm. **Ruotsinsuomalainen-lehdessä** s. 3. Tiedustelut: sihteeri *Tuulikki Hagström*
08-500 81 907 www.ylasali.se

Kiitos käynnistä – tervetuloa uudestaan!

KUVA: SMÄKIVIERIKKO

Jumalanpalveluksessamme vieraili 5/1 **Willy Aronsen** ja 19/1 **Krister Pontvik**, molemmat ruotsalaisesta seurakunnasta. *Nyky aika*-lehden päätoimittaja **Kai Arasola** haastoi 2/2 korottamaan hengellisen rakennuksen kattoa pitämällä pääasiat pääasioina. **Teuvo Kanarbik** rohkaisi 23/2 Jumalan lupauksilla Hengen kevätsateesta. **Timo Vilgats** Kiirunasta todisti 9/3. "Parantumaton" nuorisomies **Kalevi**

Rullo havainnollisti esitystään 23/3 *lähes* mielielävällä käärmeellä. Pääviesti oli Jumalan Sanan luotettavuus. "Moukarit murtuvat – alasin kestää" hän siteerasi hugenottien tunnusta. Kaikkien vierailijoiden puheet myös cd-levyinä (ks. oik. palsta **MYYTÄVÄNÄ**).

Kalevi

KUVA: AFAM MÄKIVIERIKKO

Kiitos, Liisa!

Jotka sanovat, ettei kukaan ole korvaamaton, eivät tiedä, mitä **Liisa Melto** on merkinnyt Tukholman suomalaiselle adventtiseurakunnalle tilojen siisteydestä vastaavana. "Se on työtä, joka näkyy vain, jos se jää tekemättä", totesi 16/3 kukitettu uuras-taja vaatimattomasti jättäessään "viran". Hänen tilalleen tarvitaan nyt 3-4 henkilöä...

KUVA: AFAM MÄKIVIERIKKO

YLÄSALI, Tukholman suomalaisen adventtiseurakunnan yhteyslehti, on kaikille avoin foorumi – kuka tahansa voi lähettää kirjoituksiaan. Artikkelien sisällöstä vastaa kirjoittaja. Toimituksella on oikeus lyhentää/muokata tekstiä.

Tilaukset, osoitteidenmuutokset ym: kirjallisesti tai netissä.

Yhteystiedot sivulla 2.

SRK:N VASTAAVA

Eeva-Liisa Vihermä

0176-124 05

SIHTEERI

Tuulikki Hagström

08-500 81 907

MYYTÄVÄNÄ

Vierailijoiden puheita

CD-tallenteina.

Tiedustelut:

Helena Tanttari

08-768 46 87

Kirjallisuutta

(Kirjatoimi ym.)

Kysy uutuuksista, tilaa!

Helena Tanttari

08-768 46 87

YLÄSALI

Olof Palmes g. 25, 3 tr

111 22 Stockholm

MAKSUTTA

Kirja- ja äänitelainaus

Olof Palmes g. 25, 3 krs

Varmimmin lauantaisin

tilaisuuksien yhteydessä.

Ilmaisia kirjekursseja

Media7

www.media7.fi

Pääsiäinen – pyhä vai pakanallinen?

HORISONTTI

Tukholman horisontissa pääsiäinen näyttäytyy varsin harmitomana pupujuhla, johon kuuluvat värjätyt kananmunat ja höyhenhuiskut. Pisamanaamaiset pikkunoidat saattavat pistäytyä ovellamme kerjäämässä lanttia. Radion ohjelmistossa on mukana jotain sotaan tai muuhun dramaattiseen aikaan liittyvää. Kirkoissa on toki juhlavia pääsiäiskonsertteja. Kovin kummoista ei kuitenkaan raamatunhistoriallisesti perustellun kristillisen juhlapyhän vietto ole maallistuneessa maassa.

KUVA: JOEL NIINEN

LÄHDE: N. WOLFF, ALBRECHT DÜRER, Das Gänse der deutschen Renaissance

”Jänis” (yksityiskohta), 1502. Sukujuuriltaan unkarilainen, mutta Saksassa syntynyt ja vaikuttanut taiteilija Albrecht Dürer (1471-1528) oli Lutherin reformaation kannattaja. Hän maalasi paljon myös raamatullisia aiheita.

Thaimaassa 1980-luvulla sairaalamme kirkossa juhlittiin kyllä näkyvästi ja kuuluvasti joulua, mutta pääsiäistä ei edes mainittu. Syyksi muuan australialainen työtoverimme sanoi, että pääsiäisenhän on pakanallinen juhla.

Totta onkin, että englanninkielisen *easter*-nimen taustalla piilee pakanallinen Istar, Taivaan kuningatar, Raamattumme Astarte. Samaa perua on myös katolilaisten ja ortodoksien Marian palvonta.

Värjättyjen kananmunien taustalla on babylonialainen taru Eufrat-virtaan taivaasta pudonneesta munasta. Pääsiäispupun jäljet taas johtavat muinaisiin foinikialaisiin. Heidän hedelmällisyyden jumalansa Tammus oli ihastunut jäniksiin. Kun villisika tappoi Tammuksen, hänen äitinsä ja muut naiset itkivät hänen kuolemaansa. Tästä tuli tapa, joka liittyi vuotuisen hedelmällisyyskulttiin (Hes. 8:14). Kyyneleet saivat keväisen maan kukoistamaan, ja pupu pääsi mukaan pääsiäisenviettoon ”jäniksenä”!

Meidän ei kuitenkaan tarvitse viettää pääsiäistä *easter*-juhlana, onhan meillä alkuperäinen raamatullinen pääsiäinen, *passover* (2. Moos. 12:13). Sitä Jeesuskin saapui Jerusalemiin viettämään. Pääsiäinen muistuttaa Israelin vapautuksesta Egyptin orjuudesta. Meille se merkitsee ennen muuta pääsyä synnin orjuudesta Kristuksen ristinkuoleman ja ylösnousemuksen kautta, joka antoi meille ylösnousemustoivon. Siispä: Iloista pääsiäistä!

– Ari Laitinen

Tällä taiteilija **Knut Weisen** pääsiäismunalla on korkeutta 2,5 m. Se oli yksi 17:stä Berliinin installaatioon (2009) kuuluneesta luomuksesta.